

θεωρήθηκε για φίλος του Μετζίτ, άρχισε να χάνη.

Δέν τόν πείραζε κανείς, αλλά κατάλαβε ότι τὰ πράματα δέν ἦσαν πειὰ γι' αὐτὸν σάν πρῶτα.

Ζητοῦσε τὰ λεπτά πού εἶχε δανείσει στοῦ τουρκικό Δημόσιο κι' οὔτε ἀπάντησι τοῦ δίναν.

Τότε, τί σκέφθηκε κι' αὐτός:

Ἐπῆρε ὅλα τὰ δέκατα τοῦ Καζᾶ-Θεσσαλονίκης γιὰ νὰ ἰσοφαρίσῃ μέ αὐτὰ τὰ χρήματα πού εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸ Δημόσιο.

Ἀλλά ὁ Τοῦρκος μαλμουντήρης (οἰκονομικός ἔφορος) τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Τοῦρκος ὁ θαλῆς τοῦ εἶπαν:

— Τζέκη ἐφέντη, ὅ,τι εἶχες νὰ πάρῃς ἀπ' τὸ Κράτος, νὰ τὸ ζητήσῃς ἀπὸ τὴ Σταμπούλ. Ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε ὑπάλληλοι τοῦ Ντοβλετιοῦ. Σ' ἔχουμε γραμμένο στὰ χαρτιά μας, πρέπει νὰ πληρώσῃς, γιὰτι θὰ σοῦ πάρουμε τὰ χτήματα καὶ θὰ πᾶς καὶ φυλακῆ.

Πείσμωνσεν ὁ Τζέκης, ἀλλὰ πεισμῶσαν κι' αὐτοί.

Τὸν ἔβηκαν καὶ κἀνα-δυὸ ἀνάποδες ἴσοδειές, κι' ἕνα πρῶτ τὸ τουρκικό Δημόσιο τοῦ κατάσχεσε τὸ σπίτι, πού εἶνε τῶρα ἡ Ὄθωμανικὴ ἢ Τράπεζα, τοῦ κατάσχεσε ἀπέναντι τοὺς σταύλους, ἐκεῖ πού εἶνε τοῦ Λοβέρδου χάνι, τοῦ κατάσχεσε τὰ κτήματα ἐδῶ, τίποτα δέν τ' ἄφησε, τὸν πέταξε στοῦ δροῦ. τοῦφαγε καὶ τὰ χρήματα. Τουρκιὰ ἦταν αὐτὴ ποῖος θὰ τῆς μιλοῦσε;...

Ἔτσι μιὰ μέρα χάθηκε φτωχός, καὶ κακομοίρης.»

— Δέν ἔχει ἀπογόνους στὴ Θεσσαλονικὴ σήμερα;

— Ἐνα παιδάκι εἶχε, τὸ εἶχε στείλει στοῦ Λονδῖνο νὰ σπουδάσῃ σάν ἦτανε καλὰ, κι' ἐκεῖ τὸ ἔβηκε ἢ καταστροφή, καὶ πᾶει ἔγινεν ἄφαντο κι' αὐτό!...

Καὶ οὔτε ἀκούστηκε ποτέ!...

Πᾶνε καὶ τὰ κτήματα, πᾶνε καὶ τὰ τοιφλίκια, πᾶνε καὶ τὰ ὑποστατικά... Ρῆμαζε ὁ τόπος. Ξεραθῆκαν τὰ φυτὰ, ἐκόψανε τὰ δέντρα, γκρεμίστηκαν τὰ σπίτια καὶ ὁ τόπος μαύρισε.

Χάθηκαν κι' αὐτὰ ὅπως κι' ὁ Τζέκης!... Παράδεισος ἦταν ὁ τόπος σάν ἦταν ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἕλληνας ἐδῶ. Τῶρα, ἀγκάθια, πέτρες, σκόνη καὶ γουστερίτσες...

— Συγγενεῖς δέν εἶχε στὴ Θεσσαλονικὴ;

— Πῶς; Συγγενολόι εἶχε δυνατό. Σᾶς εἶπα δᾶ, τὸν Ἄμποτ. Ἡ φαμίλια τοῦ ὑπάρχει ὡς τὰ σήμερα. Ἐνας ἀπόγονός τοῦ βγήκε προπέρου βουλευτῆς, ἀλλὰ τότε τί νὰ τοῦ ἔκανε κι' ὁ Ἄμποτ, πού τοῦ ἦταν, μοῦ φαίνεται, «μιλαδερφός» (ἀδελφός ἑτεροθαλῆς); Εἶχε κι' ἐκεῖνος φασαρίες!...

Κλέφτες ἀπὸ τὴν Παληὰ Ἑλλάδα, ἦρθαν καὶ τοῦ πῆραν τὸ παιδί καὶ τοῦ ζητήσαν γιὰ νὰ τ' ἀφήσουνε ἐλεύθερο δεκαπέντε χιλιάδες λίρες.

Χρυσάφι, μάλαμα καθαρό...

— Τὴν ξέρετε αὐτὴ τὴν ἱστορία;

— Ὁχι.

— Τίποτα δέν ξέρετε ἐσεῖς. Γράμματα δέν μάθατε; σχολεῖο δέν ἐπῆγατε;

— Ἐπῆγαμε, ἀλλὰ δέν προχωρήσαμε καὶ ὡς αὐτοῦ.

— Καλά! ἴα σᾶς τὴν πῶ λοιπὸν κι' αὐτὴ, γιὰ νὰ τὴν ξέρετε, μὴ σᾶς ρωτήσῃ καὶ κᾶνας ἄλλος. Ἀλλὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή γιὰ νὰ σᾶς φκιάσω τοὺς καφέδες, γιὰτι τὸ νερὸ στοῦ μπρίκι κοντεύει νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸ θράσιμο, νὰ πιάσω καὶ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι, — πού ἔχω θάλει καὶ τὰ ποτήρια; — καὶ νὰ καθῆσω καὶ νὰ σᾶς τὴν πῶ.

Πᾶρα πολὺ περιεργη, μὰ τὸ Θεὸ, κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Καθῆσαμε καὶ περιμέναμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς ὡς νὰ γίνουν οἱ καφέδες καὶ ν' ἀντληθῆ καὶ τὸ νερὸ.

Ἀλλὰ ὅταν γίνανε ἕλα σὺτὰ, καθῆκαν τὰ ποτήρια.

— Ποῦ στὴν ὄργη νὰ τᾶβαλα;

Τότε θυμήθηκε πῶς τᾶχε πᾶει μέ καφέδες σὲ δυὸ χωροφύλακας,

Α Π Ο Δ Ω Κ Ι' Α Π Ο Κ Ε Ι Σ Ο Φ Α Λ Ο Γ Ι Α

Ἐπῆρουν ἀνθρώποι πού ζοῦνε εὐτυχεῖς χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν.

Β ω β ε ν ἄ ρ γ κ

Ὁ φθονερός δημιουργεῖ τις θλίψεις του, εἶνε ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του.

Δ η μ ὀ κ ρ ι τ ο ς

Τὰ γεράματα εἶνε δυσάρεστα, ὄχι γιὰτι δέν ἔχουν ἀπολαύσεις, ἀλλὰ γιὰτι δέν ἔχουν ἐλπίδες.

Ρ ἰ χ τ ε ρ

Τὰ σαράντα χρόνια εἶνε τὰ γεράματα τῆς νεότητος, τὰ πενήντα ἢ νεότης τῶν γηρατειῶν.

Β ἰ κ τ ω ρ Ο ὕ γ κ ὠ

Ὅποιος δὲ φοβᾶται τὸ θάνατο δὲ φοβᾶται τίποτα.

Λ α ἰ κ ῆ π α ρ ο ι μ ῖ α

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ταλαντεύεται σάν ἐκκρεμὲς μεταξὺ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀνίας.

Σ ο π ε ν ἄ ο υ ε ρ

Ἐπῆρουν πολλὰ μέσα γιὰ νὰ πλουτίσῃ κανεὶς, πολὺ λίγα ὅμως εἶνε τίμια. Ἡ φιλαργυρία εἶνε ἐν' ἀπὸ τὰ σιγουρότερα, μὰ δέν εἶνε ἐντελῶς τίμιο, γιὰτι παραμελεῖ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας.

Β ἄ κ κ ω ν

Στὴ φιλία ὑπάρχει κάποιον θέλητρο πού δέν μποροῦν νὰ τὸ ἐκτιμῶν τὰ μέτρια πνεύματα.

Λ ἄ μ π ρ υ γ ι ἔ ρ

Ἡ πράξεις μας δέν εἶνε οὔτε κακὲς, οὔτε καλὲς τόσο ὅσον ἡ προθέσεις μας.

Β ω β ε ν ἄ ρ γ κ

Ὅποιος ἀξίζει νὰ λέγεται ἀνθρώπος δὲ γελάει, λυπᾶται γιὰ τις ἀνθρώπινες δυστυχίες.

Δ η μ ὀ κ ρ ι τ ο ς

Λησμονοῦμε τὴν καταγωγὴν ἐνὸς ὀμπλοῦτου ὅταν ἐκεῖνος τὴ θυμᾶται καὶ τὴ θυμόμαστε ὅταν ἐκεῖνος τὴν λησμονῆ.

Π τ ἰ - Σ ἔ ν ν

Γαργάλισε τὴ γῆ μέ τὸ ἀλέτρι καὶ ἄα γελάση μέ τὴν ἐσοδεῖα.

Ν τ ο ὕ γ κ λ α ς Τ ζ ἔ ρ ο λ δ

Γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους τὸ νὰ μιλοῦν καὶ τὸ νὰ προσβάλλουν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Λ α μ π ρ ο υ γ ι ἔ ρ

Γιὰ ν' ἀρέσης πρέπει νὰ ξέρῃς ν' ἀπατᾶς.

Ἡ ὠμορφία τοῦ σώματος εἶνε κάτι κτηνώδες ἀν τῆς λείπῃ ἢ ἐξυπνάδα.

Δ η μ ὀ κ ρ ι τ ο ς

Ἄγάπα τὸ γείτονά σου, ἀλλὰ μὴ γκρεμίζῃς καὶ τὸ φράχτη.

Ἐ ρ μ π ε ρ τ

Τὴ μέρα πού γιορτάζουμε τὰ γενέθλιά μας, κηδεύουμε — φεῦ! — τὸν περασμένο χρόνο.

Π ὠ π

Δέν νικάει κανεὶς τὴ φύσι παρὰ μόνο ὑπακούοντάς τῃ.

Β ἄ κ κ ω ν

Ἐπῆρουν μερικὰ μικρὰ ἐλαττώματα πού δέν μᾶς νοιάζει ὅταν μᾶς τὰ κοροϊδεύουν οἱ ἄλλοι. Μόνο γιὰ τέτοια ἐλαττώματα ὀφείλουμε κι' ἐμεῖς νὰ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλλους.

Λ α μ π ρ υ γ ι ἔ ρ

Ἡ συχαμερώτερη, μὰ συνηθέστερη καὶ ἀρχαιότερη ἀχαριστία εἶνε τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς.

Β ω β ε ν ἄ ρ γ κ

κάτω ἐκεῖ πέρα, σ' ἕναν σαρκοδόπηχο συναικισμὸ, πού τοὺς κατέκαιε ὁ ἥλιος.

— Μιὰ στιγμή, μᾶς εἶπε, νὰ πάω νὰ τὰ πάρω. Ἐχετε ὑπομονὴ νὰ περιμένετε;

— Κι' ἂν δέν ἔχουμε, θὰ ζοῦμε...

— Περιμένετε λοιπὸν.

Καὶ περιμένουμε.

Καὶ ἀφοῦ ἀναγκαστικῶς θὰ περιμένουμε ὡς νὰ γυρίσῃ, περιμένετε καὶ σεῖς τὴν ἱστορία τῆς ληστείας τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄμποτ ὡς τὴν ἄλλη ἐβδομάδα πού θὰ... ξανάρθῃ ὁ Μπαρμπά - Μάτσος, φέρνοντας καὶ τὰ ποτήρια του.

— Ἄσκ-ολ-σοῦν!...

Σ Τ Α Μ. Σ Τ Α Μ

Ἀγάδες, θαλῆδες, μαλμουδιηρῆδες, τοῦ κᾶναν ἐπισκέψεις καὶ ζητοῦσαν τὴν φιλίαν του.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Ἡ 'ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,,

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, ΠΑΤΡΟΣ

Οδηγίαι περὶ τοῦ τρόπου καθ ὃν θὰ προμηθευθῆτε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ εἰς τὴν σελίδα 33.